

vorm van een tweespraak, met een groot aantal geleerde citaten, meer eene dichtelijke uitspanning is, dan een overdachte opzettelijke aanval tegen wie ook. De kerkeraad van Dordrecht dacht er evenwel anders over. Hij ontbood Jonctys voor zich en vroeg hem af, wat zijn *Hedens-daegse Venus* bedoelde met den inhoud van pagina 62 en 63, »zy lieden daer uit niet anders konnende afmeten, dan dat aldaer de ware God-geleerdheid, onze Religie, ende dien volgens de eere Godes te kort geschiede, ende alhoewel zy (naer haer zeggen) genoegzaam konden bespeuren, dat door 't geheele Boekje verscheide Particulieren wat scherp gehegelt wierden, zó wilden zy doch maer alleen behartigen, 't geen haer ampt mede bracht; dat is, het weren der ergernissen in de Religie, en den voorstant van Godes eere.» De aangeklaagde verzekerde, dat het hem nooit in de gedachte was gekomen, om van onze Religie, zelfs niet in het geringste punt, iets tot haar nadeel te zeggen; dat hetgeen hij gezegd had maar alleen sloeg op de secten en tegensecten en daar onze Religie, als zijnde de ware Religie, onder de secten niet mocht gerekend worden, was zij daar ook niet gelasterd geworden. Hij had ook alleen de al te neuswijze navorschers van Gods geheimenissen op het oog gehad. De woorden »Een Priester hoeft zijn hoofd met u (de Wijsheid) niet veel te breken, die by een tragen tred, een grove tael kan spreken,» hadden overal ergernis verwekt, maar Jonctys had zich ook hierop verdedigd. Kortom, de heeren zouden »de zaak dieper in bedenken nemen.» De schrijver werd ten tweeden male gedagvaard, nieuwe punten van aanklacht werden te berde gebracht en het vonnis luidde, dat Jonctys »een bitter Satyrist, en niet minder dan een Pasquill-schrijver was; wiens Boek niet alleen, maer Persoon zelve, zoo by de Politique, als Kerkelijke be-